

"Tervetuloa", Mayank sanoi vieraalleen, joka seisoj kynnyksen toisella puolen. "Kiitos", Antero vastasi ja astui sisäpuolelle. "Niin näitä käyntejä tehdään muutamaan otteeseen että näemme oletteko soveltuva asumaan Suomessa." Valtion virkamiehenä toimiva Antero avasi nauhat kengistään ja sai vedettyä ne yhdellä kädellä pois jalasta. Onneksi hän oli muistanut laittaa tänään ehjät mustat sukat. Viime viikolla tarkastuskäynti toisessa osoitteessa oli mennyt aika kiireessä, kun hän oli yrittänyt peitellä reiästä ulos työntynyttä pottuvarvastaan. Ylös noustessaan Antero suoristi housunsa ja veti paidanhelmaa alemmas. "Ymmärrän", Mayank sanoi katsellessaan miestä. "Olen asunut Suomessa jo vuosia ja opiskellut kieltänne parhaani mukaan." "Suomihan on vaikea kieli", Antero myönsi ja otti mustasta valtion tarjoamasta salkusta puoliksi täytetyn lomakkeen. "Minua ei kyllä kiinnostanut sen opiskelu koulussa lainkaan taisin vain torkahdella äidin kielen tunnit. Mutta onneksi olenkin suomalainen syntyjäni." Antero veti hartioitaan parempaan ryhtiin ylpeänä viimeisistä sanoistaan. Hän rykäisi ja Mayank tajusi sanattomasta viestinnästä, että olisi aika siirtyä itse asiaan. Miehet astelivat keittiöön, jossa talon muu väki odotti kunniavierasta. "Haluaisin esitellä perheeni", Mayank ojensi kättään rivissä seisovia ihmisiä kohti. "Tässä on äitini. Ja tässä isosiskoni..." "Tämäkö on iso siskosi? Hän vaikuttaa mielestäni hyvinkin pieneltä", mies keskeytti hänet katsoessaan 154-senttistä naista. "Ei, vaan isosiskoni", Mayank korjasi. "Tämä taas on vaimoni ja hän on meidän poikamme", Mayank lepuutti kättään naisen hartialla, jonka sylissä makasi uninen vastasyntynyt. "Voi miten söpö pieni mies! Tässähän tulee vauva kuumeseen", Antero leperteli nukkuvalle tuhisijalle. "Ei, vauva on ihan terve", Mayank kurtisti kulmiaan kummissaan. Hän vielä varmisti asian koittamalla sormenpäillään pientä tummahipiäistä otsaa. "Ei kuumetta", hän totesi varmemmalla äänensävyllä. "No sehän on hienoa", Antero sanoi nyökkäillen hyväksyvästi. "Itselläni on ollut pieniä kilpis rauhas ongelmia... Mutta eikös tässä iässä jo ala pakostakin jotain kremppeä esiintymään." Antero siirsi huomionsa ruokapöydälle kerääntyneisiin posteihin ja muu perhe ymmärsi, että esittelyt oli hoidettu. Vanha nainen siirtyi puoliksi pilkottujen vihannesten luo ja jatkoi kovaäänistä veitsen hakkaamista leikkuualustaa vasten. Lyhyt isosisko ja Mayankin vaimo vauvoineen siirtyivät pois huoneesta. "Äitini tekee juuri ranskanperunoita ja italiansalaattia. Hän valmistaa aina kaiken itse alusta alkaen", Mayank selosti Anteron osoitettua kiinnostusta naisen puuhiin. "Ranskan perunoita? Eikö Suomen perunat kelpaa? Suomessa on myös hyvää salaattia, ei tarvitse Italian salaatteja erikseen. Miten olisi perus suomalainen ruoka? Esi merkiksi Janssonin kiusaus?" "Syömme paljon suomalaisia tuotteita. Mutta emme suostu kiusaamaan ketään, vaikka tuo Jansson olisikin ruotsalainen", Mayank totesi happamasti. Antero avasi valkoisen jääkaapin ja kurkisti sisään. "Hrrr..." hän hytisi, "jää kylmä." "Ei jää, kun laitate oven kiinni. Patterit lämmittävät asunnon nopeasti." "Täällä on ainakin yksi suomalainen kevyt maito, vieläpä vähälaktoositon", Antero tokaisi ilahtuneena. "Se on ihan normaalin painoista kevytmaitoa, noin kilon litra. Ja se ei ole vain vähän laktoositonta, vaan kokonaan." "Mitä äitinne tekee päivisin muuta kuin kokkaa?" Antero kysyi sulkiessaan kylmää hohkavan jääkaapin. "Sauvakävelee." "Sauva kävelee?" "Ei, vaan sauvakävelee. Näin", Mayank esitti sivakointiaan eteiseen asti ja palasi sitten takaisin. "Eikö se ole suomalaisten eläkeläisten perinneurheilua?" "Kyllä vain on", Antero tokaisi tyytyväisenä ja kynäili lomakkeeseensa positiivisen merkin riville, jossa kysyttiin suomalaisten perinteiden kunnioittamisesta. "Mikä on teidän äidin kieli?" Antero kysyi katsoessaan lomakettaan. Mayank lausahti muutaman lyhyen sanan ja hänen äitinsä työnsi oitis kielensä näkyville. "Tämä on äitini kieli. Mutta jos haluatte tietää äidinkieleni, se on hindi." "Hindi..." Antero kirjoitti lappuunsa hitaasti. "Haluatteko nähdä loput asunnostamme?" Mayank tarjosi. "Kyllä kiitos." Miehet astelivat yhteistuumin takaisin eteiseen. Mayank avasi ensimmäisen oven

oikealla ja päästi tarkastajan sisälle. "Miksi teillä roikkuu märkä puku suihkussa?" Anteron ääni kaikui seinälaatoista. "Mikä?" Mayank kummasteli ja tuli itse katsomaan kylpyhuoneen puolelle. "Ai tuo, se on märkäpuku. Harrastan sukeltamista." "Ai..." Antero siirtyi tekemään huomioita kalustuksesta. "Entä onko tämä vasta ostettu?" "Emme osta vastoja. Teemme sellaisen itse juhannuksena. Mutta tuo osoittamanne pesukone on vastaostettu." "Jätti suuri", Antero kummasteli pesukoneen kokoa. Mayank pohti, miksi miehen oli todettava jätit suuriksi, eikö se ollut itsestäänselvyys? "Ja tämä kuivuri, saako se pyykin ruti kuivaksi? Meidän kuivaus rumpumme jättää vaatteet hieman nihkeiksi." "Mikä on ruti?" Mayank ihmetteli ääneen. Antero merkitsi varovaisen rastin lomakkeessa kohtaan 'huono', jossa kysyttiin henkilön suomenkielen taitoa. "Onko tämäkin upo uusi?" "Ei se ole Upo, se on Whirlpool, kuten tässä lukee", Mayank näytti sormellaan metallinhoitoisia kirjaimia. "Sekin on uusi. Käytin töistä saamani bonuksen pesutorniin." Antero nyökkäsi ja vaeli kylpyhuoneesta pois. Mayank napautti valokatkaisijaa ja jätti peräänsä pelkkää pimeyttä. "Asutteko vakituisesti täällä uudessa kaupungissa?" Antero katsahti taakseen ja varmisti, että hänellä oli lupa mennä makuuhuoneeseen. "Kyllä, tämä on uusi kaupunki meille. Asuimme aiemmin Helsingissä. Mutta Uusikaupunkikin on osoittautunut oikein mukavaksi asuinpaikaksi." "Taitaa olla erikoista asua täällä yhtä äkkiä intian jälkeen... Mekin ollaan menossa Thaimaaseen ensi kuussa. Tuntuisi kummalliselta muuttaa sinne aivan eri olo suhteista." "Thaimaahan? Pieni kesälomamatka edessä, vai?" "Kyllä terve tullut sellainen", Antero myhäili lämpimän väriset alcoholicocktailit ja vähäpukaiset naiset mielessään. "Mikä on korkein koulutus tasonne?" hän palasi asiaan pyyhkien virneen naamaltaan. "Korkeakoulu", Mayank tokaisi ja viittasi kädellään oikealle yläviistoon. "En tarkoittanut sitä. En välitä oliko käymänne koulu korkea vai matala. Oliko se perus koulu, lukio, ammatti koulu vai yli opisto?" "Tuo ammattikorkeakoulu tuolla", Mayank osoitti uudelleen oikealle olevaa ikkunaa kohden, jonka takaa näkyi kukkulan päällä valkoinen rakennus. "Oletteko vielä opiskelia?" "En ole opiskelija enää." "Minun pojastani tuli juuri opiskelia. Hän opiskelee ammatin harjoittaessaan sitä siinä samalla. He alle kirjoittivat sen juuri – poikani oppi sopimuksen", Antero selitti innoissaan asian vierestä. "Minkä sopimuksen hän oppi?" "Se on rakennus mies oppi sopimus koulutus. Hän oli aikaisemmin vartia." "Anteeksi, nyt en ymmärtänyt", Mayank joutui myöntämään. Hänen mielestään Antero oli sanonut mielivaltaisia sanoja putkeen ilman loogisuutta. "Teillä ei tämä Suomen kieli taida olla vahvimasta päästä kun emme tunnu aina oikein ymmärtävän toisiamme", Antero tilitti. "Pieniä ongelmia tässä kyllä on..." Mayank myönsi harmissaan ja rapsutti niskatukkaansa. "Niimpä", Antero vilkaisi tuimasti asunnon haltijaa. Hän antoi asian olla ja liu'utti katsettaan päämakuuhuoneen sisustuksessa. "Ompas hyvän näköinen katto lamppu." "Kumpi? Katto vai lamppu?" "Lamppu." "Meillä on samaan sarjaan kuuluvat seinälamputkin", Mayank sai Anteron kiinnittämään huomionsa parisängyn yläpuolelle ruuvattuihin valonlähteisiin. "Pitäisiköhän ostaa vaimolle saman laiset... Tai jos menen ostamaan hänelle jotain hän luulee heti että olen tehnyt jotakin pahaa. Hän on hieman musta sukkainenkin", Antero katsoi vieressään seisovaa miestä ja etsi ymmärrystä. "Tekin olette mustasukkainen", Mayank katsoi Anteron jalkoihin. "Noh, niinpä taidan olla", Antero myönsi ja katseli vaivaantuneesti seinälamppuja. "Pitää osata käsitellä näitä suhde asioita. Ymmärtää mitä toinen haluaa. Se vaatii senkin että oma tunto toimii oikein." "Siinähän voi loukata pahasti, jos oma tunto ei toimisi", Mayank kauhisteli. "Mistä tietää milloin koskee johonkin polttavaan?" "Totta. On hyvämpi tietää milloin käsitellään tulen arkoja asioita. Kiitos vinkeistäsi niissä on ollut ajattelemisen aihetta", Antero taputti Mayankia olkavarteen kuin mies miehelle. "Minulla onkin ollut vähän stressiä. Meillä on ollut aika paljon noita irti sanomisia." "Kuka niin sanoo?" "Useinmiten päällikkö." Antero nyökkäsi huoneelle ja Mayank johdatti hänet kolmion viimeiseen

makuuhuoneeseen, jota asutti vanha äiti ja pieni sisko. Kaksi sänkyä oli aseteltu huoneen eri nurkkiin. Pitsipeitteestä ja –pöytäliinasta päätellen ikkunan puoleinen peti kuului vanhalle naiselle. ”Kaikki näyttää ihan hyvältä. Jos saapuisitte vielä viimeisen kerran kaupungin talolle”, Antero totesi siistille huoneelle. ”Mihin kaupungin taloista?” Mayank seiso i oven suussa odottamassa. Antero katsoi kulmiaan kurtistaen nuorta miestä. Voin iliko se? Vai eikö hän vain tiennyt, että Suomessa kaupungintaloja oli vain yksi kaupunkia kohden. Antero päätti jättää vastaamatta. ”Pääsetteko joku arki? Lauvantaina ja sunnuntaina ollaan kiinni.” ”Arkena? Kyllä se käy, saan varmasti töistä vapaata sen verran, että voin piipahtaa vaikka tiistaina.” ”Ei siinä kauan menekään. Sopsisiko ilta päivä?” ”Ai kumpi? Minulle varmaan sopisi parhaiten iltapäivä.” ”Hyvä. Voisitteko alle kirjoittaa?” Antero ojensi lappua, jossa todettiin hänen käyneen Mayankin luona. ”Minkä alle kirjoitan ja mitä? Tässä viivalla aivan ylhäällä pyydetään allekirjoitusta, senkö laitan?” ”Niin”, mies seurasi kun Mayank raapusti nimensä paperiin lainatulla kynällä. ”Ei nyt ollut teidän puolestanne ihan nappi suoritus, mutta suht hyvin meni.” Mayank hymyili ystävällisesti, mutta mietti miten nappi liittyi tähän kaikkeen. Hän päätti silti pitää tämän ajatuksen itsellään. Antero löysi tiensä takaisin eteiseen, sai omat kenkensä jalkaan Mayankin valvovan katseen alla ja pakkasi paperinsa salkkuun. ”Tapaamme siis tiistaina”, hän totesi saadessaan itsensä lähtövalmiiksi käsi kahvalla. Mayank nyökkäsi ja kiitti hyvien tapojen mukaisesti vierailusta. Antero sulki raskaan oven takanaan ja poistui virkamiessalkkuineen seuraavaan osoitteeseen.